

עודד נכנס אל הרכב, הוציא ברעד קל עד בינוני שטר של מאתיים שקלים והעביר לנועה. נועה התבוננה בעודד מספר רגעים. הרגע הראשון היה מודעת אבל שתולים על עץ, מנייר שעשו מעץ אחר. הרגע השני היה גבר משתחוה לפיסות עור כהות שנמצאות מולו. הרגע השלישי היה סכין שצמוד לצוואר והצוואר עצמו הוא זה שמתקרב אל עבר הלהב של הסכין. הרגע הרביעי היה גבר קירח שיושב על כיסא ובהשתקפות של הקרחת שלו רואים חמש נשים מחייכות עומדות מעל ראשו. הרגע החמישי היה כיסא שיושב על גב של גבר ששרוע על הרצפה ומעל הכיסא עומדת אישה ומעליה עוד אישה ומעליה מודעת אבל ומעליה עץ ומעל העץ היו עוד מספר רגעים שקשה לתאר אותם, אלא אם כן קוראים לך עודד מנסטרוביץ'. ואם מישהו בעולם הזה עודד מנסטרוביץ', הוא שוקל שמונים ושמונה קילוגרמים של בשר נא ומעוות. אם מישהו בעולם הזה עודד מנסטרוביץ', הוא בעל פיצריה שקוראים לה "קאסה דל פפה", אליה נכנסים שלושה נקודה שלושה אנשים בשעה עגולה ומחודדת. ולאף אחד מהלקוחות האלה אין רגעים, הם קונים פיצה ועודד מוכר פיצה. אמא של עודד היא זאת שאילצה אותו לעסוק בתחום הפיצה, למען האמת היא זאת שאף קנתה לו את העסק. יודעי פיצריות טוענים שלעתים היא גם מגיעה להיות אחת מיני השלושה נקודה שלושה לקוחות בשעה שעודד מקבל אל "הקאסה". ואם מישהו בעולם הזה עודד מנסטרוביץ', הוא גם פגש את נועה, נועה הברפליד. נועה הברפליד נולדה בשנת 1993, בשנת 1999 היא כבר הייתה מלכת הכיתה, הישג ד"י מרשים לילדה בכיתה א', מכיוון שבדרך כלל מלכות כיתה מתחילות את תפקידן לקראת אמצע כיתה ג'. בשנת 2011, כשנועה חגגה יום הולדת 18 כמה ימים לפני כן ונשארה עם זר הפרחים על ראשה שלושה ימים, הגיעה אל הפיצריה "קאסה דל פפה". עודד עבד באותו יום ככל יום אחר, מכיוון שעודד אף פעם לא החזיק עובדים אחרים. לגבי המשלוחים, עודד היה נותן שירות משלוחים אך ורק אל הרחוב בו נמצא ה"קאסה דל פפה". כשהיה מקבל הזמנה למשלוח, הוא היה רץ בעצמו במעלה הרחוב ומשאיר את הפיצריה פתוחה, בתקווה עמומה שאף אחד לא יגנוב לו מהקופה. הפעם היחידה בה חזר ונתקל באדם כלשהו בפיצריה לאחר משלוח, הייתה הפעם בו אמו היא הלקוחה שחיכתה. אמו זעמה מאוד ודרשה פיצוי על ההמתנה שלה למענה אנושי כלשהו. עודד, שגובהו התנשא ובעיקר הושפל אל גובה של מטר חמישים ותשעה סנטימטרים, הרכין ראשו וספג מטח של זעקות.

*

בשנת 1981, בחודש מאי, מכבי תל אביב התחרתה מול היריבה האיטלקית סינודינה בולוניה בגמר אליפות אירופה. מכבי הייתה הגאוה הישראלית, הקבוצה של המדינה. בזמן הגמר מורט העצבים, רחובות תל אביב היו ריקים לחלוטין, האוטובוסים היו נטולי אנוש, חוץ מאוטובוס אחד. קו 112 של חברת "דן", הכיל אפס נוסעים עד שעלתה אישה הריזנית שקראו לה אווה עירוני. אווה, שבטנה כמו הכיל בלון גז שעלול להתפוצץ כל רגע, עלתה אל האוטובוס ביחד עם בן זוגה ובעלה המיועד, עמוס מנסטרוביץ'. עמוס ענד משקפי ראייה עצומים שנראו כאילו הם הגיעו מעתיד רחוק ודיסאוטופי ובידיו החזיק משולש פיצה אכול בחציו. אווה הפצירה בעמוס לעזוב את הפיצה כי הילד עוד רגע יוצא החוצה. עמוס ענה לאווה שהוא לא אכל כל היום בזמן שהוא צועק לנהג האוטובוס למהר אל בית החולים. הנהג אמר שיש עיקוף של חמש תחנות עד שהוא מגיע לתחנת בית החולים ושהוא לא יכול להפר את הכללים. הזוג צעק וצווח אל הנהג שיחרוג ממסלולו כדי שאווה תוכל להספיק לבית החולים ולחדר הלידה. בין שלל צעקותיהם שכללו מילים גבוהות בטונים נמוכים, היו גם לחישות מבושות שביקשו מהנהג לדעת כמה כמה במשחק של מכבי. בן הזוג הקודם של אווה, היה שחקן בכיר במכבי תל אביב, תני כהן מינץ. בשל הזוגיות עם כהן מינץ, אווה התמכרה לריגוש שבמשחקי מכבי והיא הפכה להיות אוהדת אדוקה, עוד מהימים שלפני יד אליהו. אווה הייתה וצועקת אל השופט ומנסה להשפיע על שיקול דעתו בעזרת המכנסונים הכי צמודים שנראו באותם ימים מסוגרים. שתי תחנות לפני תחנת בית החולים, יצא לעולם הילד של עמוס ואווה. המילים הראשונות שאווה אמרה לתינוק היו: "בגללך הפסדתי את גמר אליפות אירופה". עמוס ביקש מאווה שתבחר שם, אך היא התעסקה במכבי ועמוס בחר בשם עודד. שלושה חודשים עברו עד שאווה קראה לתינוק הטרי בשמו. זה קרה באוגוסט באותה השנה, 1981. אריק איינשטיין הודיע שהוא מפסיק להופיע בהופעות חיות מול קהל. עמוס היה אחד המעריצים הגדולים של אריק איינשטיין והודעה הזאת הובילה אותו לדיכאון קשה ולמעשה אובדנות. כשזה קרה, אווה התבוננה בעודד שהביט לה בעיניים והיא אמרה לו: "מעכשיו עודד, זה רק אתה ואני."

*

נועה הברפליד הייתה בן אדם תוהה. ההסבר לבן אדם תוהה הוא הסבר מאוד פשוט. בן אדם תוהה מתאפיין בהייה ארוכה בחפצים או באנשים שלעתים הם חפצים כמו כן. נועה לא הייתה רק תוהה, אלא גם מאוד מודעת. נועה תמיד הייתה הכי יפה שהיא עצמה הכירה. נועה הייתה במגמת משחק בבית הספר "נווה אלון". יום תוהה ומודע אחד, נועה שיחקה מול כל הכיתה את מישל, בחורה מסכנה

ובודדה. כחלק מהטקסט שהיא הייתה צריכה לשנן, היה את תגובתה של מישל לידיד הטוב שלה, ששאל אותה מי לדעתה הבחורה הכי יפה בשכבה. נועה ידעה לשחק מצוין, היא תמיד קיבלה את כל התפקידים הראשיים, אך ברגע זה בו היא הייתה אמורה לענות "סינדי", היא לא הצליחה לפצות פה. נועה חייכה חיוך מובך ויצאה מחוץ לכיתת התיאטרון. נועה פרשה מאותו מחזה והחליטה על דעת עצמה לשחק את סינדי, דעת עצמה התקבלה ברבים וקיבלה תוקף.

*

עודד נכנס אל הרכב, הוציא ברעד קל עד בינוני שטר של מאתיים שקלים והעביר לנועה. מזה חצי שנה שזה כבר קורה, עודד עובד בשביל נועה. עודד ונועה נהיו זוג, אך על זוג כזה לא שומעים כל יום וגם לא כל מאה ושלושים ושלושה ימים. כשנועה הגיחה אל הפיצריה של עודד, היא קיבלה כמה פיצות חינם ולא שאלה למה, מכיוון שהייתה מודעת אל הסיבה. היא הבחינה בקלות רבה במבטים של עודד. בפעם הרביעית שהיא הגיעה אל ה"קאסה", נועה הסתכלה סביב, ראתה שהרחוב ריק ואף נראה היה שבאותו היום אין אופק, אלא שמיים שחורים עם נקודה אחת לבנה. נראה שהרחוב הוא סט קולנועי. המקק שהסתובב ליד ה"קאסה" היה שמץ החיים היחיד בסביבה ברגע זה. כשלא ראתה דבר סביב, נועה לקחה את הפיצה ששוב קיבלה בחינם, אך הפעם היא גם שלפה מתוך צנצנת הטיפים של הדלפק כמה שקלים, היא החזיקה אותם במופגן אל מול עודד שלא הבין מה קורה מולו. היא הפילה את המטבעות מטה ועודד ניגש מסביב ויצא מהדלפק כדי להרים את השקלים. כשהיה על ברכיו, נועה חייכה את החיוך הכי מחייך שלה. היא קיבלה את מתנת היום הולדת שלה. היא קיבלה גבר. הוא התבונן בה מלמטה והעניק לה את השקלים אל כפות ידיה הקטנות. מבע פניה היו בדיוק במבע השיער שלה, שיער קארה ברונטי ועיניה היו תכולות ואפורות. בפעם הבאה שנועה הגיעה אל ה"קאסה", היא התבוננה מבלי לומר מילה על הצנצנת הריקה. עודד הביט בה בעצב ובמחילה, היא הכניסה את כף ידה אל הצנצנת, כשהיא מביטה בעיניו של עודד. כף ידה נותרה שם מספר שניות ועודד הפנים שהצנצנת צריכה להכיל דבר מה בפעם הבאה שהיא תגיע. כך האבולוציה של היחסים בין נועה לעודד התפתחו, דרך צנצנת זכוכית. צנצנת הזכוכית הספציפית הזאת נוצרה ב-1981, במפעל "גביזון". יום לאחר גמר אליפות אירופה בה מכבי זכתה. יודעי צנצנות טוענים שזוהי הייתה צנצנת ריבה בעבר. ככל שהשבועות חלפו, כך גם ההווה של עודד חלפה לה והתחלפה לה והקדישה עצמה אל הזוגיות של עודד ונועה. ובכן, יש אנשים השואלים איך בכלל איך אפשר להגדיר מערכת יחסים שכזאת כמערכת יחסים זוגית. שאלה זאת נענתה בפעם התשיעית שעודד פגש את נועה. עודד הסיע את נועה לשכב עם שי גנדלמן, הצלם הכי מבוקש בדרום. שי גר בכיסופים, בעוטף עזה. עודד לא פתח את ה"קאסה" באותו יום והסיע את נועה. נועה אמרה לו שהיא רוצה לשכב עם גבר שנראה מאוד טוב ושהיא צריכה הסעה. באמצע הדרך, נועה הביטה בעודד ושאלה אותו: "אתה רוצה להיות הבן זוג שלי?". עודד ענה כן עוד כשנועה הייתה במילה "כן". יש הטוענים שהם לא נחשבים בכלל בני זוג, ושעודד חשב שהוא עונה כן על שאלה אחרת: "אתה רוצה להיות הבן שלי?". רוב האנשים גורסים שהם בכל זאת נחשבים בני זוג. כאשר הם נהיו בני זוג בשאלה ותשובה, אביב גדג' שר את השיר "ילדה" ברדיו. "אנשים ברחוב מסתכלים עלינו" שר כאשר נועה השכיבה את כפות רגליה על גבי גופו הנוהג של עודד. איבר מינו של עודד הזדקף בזמן שגדג' שר "כאב זה האסון היחיד שמשפיע עלינו". נועה עישנה סיגריה דקיקה ונשפה ארוכות לכיוונו של עודד. כשהם הגיעו נועה יצאה מהאוטו, טרקה את הדלת ואז נעצרה. היא חזרה אל האוטו, התיישבה במושב ונתנה נשיקה ארוכה על פיו של עודד שכמעט ולא הגיב. נועה יצאה שוב מהמכונית והלכה והזדיינה עם שי גנדלמן. בזמן שהזדיינו, נועה פתחה את החלון מעט ועודד פתח את החלון ממש באותו הזמן שהיא פתחה את חלון החדר. עודד שמע את גניחות העונג של נועה והחל לאונן בחוסר שליטה. הם גמרו ביחד, נועה ועודד. שי לא גמר ונועה הלכה מבלי לרדת לו או לעזור לו לאונן, היא פשוט התהלכה אל עבר עודד שכבר הספיק לנקות את הזרע שלו מהשמשה, למרות שהיה בטוח שהשם "נועה" נכתב בלבן על גבי השמשה. הוא חשב שהמחווה תהיה מוזרה מידי לשלב זה של מערכת היחסים. הוא הצית לנועה את הסיגריה והם נסעו. במהלך הנסיעה חזרה הם אמרו יחדיו שישה משפטים בדיוק. נועה: "איך אתה מרגיש?". עודד: "מצוין, ואת?". נועה: "שמחה מאוד, מאוהבת. אתה לא עצוב שאני בגדתי בך על היום הראשון שהתחלנו להיות זוג?". עודד: "לא, אני שמח כי את שמחה. אני אוהב אותך". נועה: "אתה תעשה בשבילי הכל, נכון?". עודד: "כן".

*

ליום ההולדת 21, השנה בה נועה השתחררה מהצבא, נועה רצתה מתנה יפה מעודד. נועה אמרה לעודד שהיא רוצה שיתקדמו במערכת היחסים שלהם ולכן הביאה את עודד אל מרתף נטוש בכיסוי עיניים. היא אמרה לעודד שהוא צריך לזכור שיעשה הכל כדי שתהיה שמחה. היא אמרה ששלושה גברים עם מסיכות ייכנסו ואחד אחר השני הם יחדו אליו. עודד הנהן בהסכמה וקיבל חיבוק רך מנועה. נועה התיישבה בכיסא מרופד ומחאה כף. שלושה גברים במסיכות של חיות עליהם נכנסו אל החדר בו הם נמצאים. מרתף בבניין עם צעצועי ילדים. מחיאת כף נשמעה, אך הפעם היא לא הגיעה

מנועה הברפליד, אלא מעודד מנסטרוביץ'. עד היום, מדענים מתווכחים בחומרה ובלהט, איך הצליח עווד למחוא כפיים כאשר הוא על הרצפה, על ארבע. לאחר מחיאת הכף שלו, שלושת הגברים הסתכלו לעבר נועה. עווד נעמד במקומו ושם על שתי עיניו מטבעות של שקלים, כך שלא יכל לראות את הנעשה. על אוזניו הוא לא שם דבר.

*

הוא פקח את עיניו ומולו היה ים. ים על התקרה. הוא פחד מהים. הוא הזיז את גופו למצב מספר שתיים ונשען על קיר הבטון, כפי שאנשים נשענים על אלוהים. מולו היה עוד קיר בטון, ומצדדיו עוד בטון ועוד קירות. על הקיר שמולו היו מאות כרטיסי ביקור עם מאות שפתיים שקוראות לו לבוא. מספרי הטלפון התערבבו לו במוחו ויצרו הילה שגרמה לו לקום למצב מספר שלוש. הוא עמד והלך לקראת משהו. הוא יצא מביתו בעזרת אקט של דחיפה, כפי שאנשים דוחפים בתור לקניות. הוא הבין שהוא אמור להיות חצוף ותוקפני כדי לצאת מהבית. שמונה נגני כינור ניגנו את הפרלוד של טריסטן ואיזולדה כשהם רצים לכיוון מסוים, לא משנה מהו הכיוון. הוא רץ אחריהם עם אזניות באוזניו. האזניות לא היו מחוברות לשום מכשיר טכנולוגי. צלילי צלצול של טלפון נשמעו בחוזקה, אך הוא איננו התייחס לצלילים אלה. הוא רץ לאחר הנגנים והוא הגיע לרחוב. על שפת הרחוב היו שפתיים. הוא איננו האמין בדבר, אך הוא השתטח על המדרכה ונישק את השפתיים ורק לאחר מכן המשיך לרוץ. מסביבו היו גדרות תיל. זה היה יום, אך חשוך היה. מנורות רחוב ישנות עמדו לסירוגין ליד גדרות התיל. עיניים בזהירות צפו באיש שרץ אחרי הנגנים. הנגנים עצרו, נעמדו בטור, הוציאו אקדחים וירו לעצמם בראש. הוא נעמד במקום והסתובב כדי לחזור לביתו. כאשר הסתובב, הוא צפה בדיוק באותו מחזה שהיה מולו עוד לפני שהסתובב. הנגנים מתים על המדרכה ומתחתיים שפתיים. שובל הדם שניגר מחייהם של הנגנים יצר חץ אדום וגדול אשר מסמל להוא לאן ללכת. מולו היה סולם מתכתי ובוהק ומעל לסולם מסך גדול שמתבוסס באפיזודות נעות שלה שוכבת עם חמישה גברים שחורים. הוא הלך שבע עשרה דקות והגיע לסולם. הוא התחיל לטפס, כאשר בכל צעד לכיוון מעלה מלווה בצלילי הבזקים חזקים. הוא נבלע אל המסך ובעין אחת ראה את מה שמתרחש מולו. הוא הניח את המצלמה ואמר קאט. היא ביקשה ממנו להביא לה מגבת כדי לנקות את עצמה. הוא הביא מגבת וניקה אותה בעצמו. טלפון צלצל והיא עצמה הייתה על הקו, למרות שהיא הייתה מולו גם פיזית. הוא ענה והיא אמרה שהיא רוצה להיפרד ממנו. הוא אמר שאין טעם לחייו, בעודו ממשיך לנקות אותה ואת הלבן שנדבק עליה. הוא ניגש לאחד מהקירות וניסה לטפס עליו בעזרת המגבת, אך הוא החליק. הוא עזב את המגבת וזרק אותה על הרצפה. דם הופיע ליד המגבת. הוא טיפס על הקיר והגיע לקצה הקיר והבחין כי הוא נמצא על עין גדולה שנפקחת ונעצמת לסירוגין. הוא הסתכל בלבן של העין והחליט להיות חצוף ותוקפני. הוא נכנס אל העין. הוא הניח את המצלמה ואמר קאט. היא הייתה מולו בשמלה שמורכבת מצהוב רופס. קליפות בננה נטולות ניחוח. היא הייתה עירומה מולו. מלצר ניגש אליהם ושאל מה הוא רוצה להזמין. הוא אמר שהוא רוצה משהו חם. המלצר והוא התבוננו בהיא והיא הייתה מונחת בתוך קרחון שקוף. המלצר הציע את מנת הספיישל. פטיש רותח על מצע של צלחת ענקית ולבנה. הוא חייך במבוכה ושאל כמה זה עולה. המלצר ענה שזה על חשבון הבית. המלצר הגיש אל השולחן משוואה מתמטית על צלחת. היה כתוב בעזרת קצפת שחורה: "הוא + היא = אהבה. הוא + הוא = היא". אחראי המשמרת ניגש אל השולחן בעודו שההוא חושב ומנסה לפענח את המשוואה. אחראי המשמרת ציחק ואמר שזוהי אקסיומה. הוא לא ידע מה זה אקסיומה והוא אמר לו שהוא אמן. אחראי המשמרת הצטער לשמוע והוא אמר לו: "אני מצטער לשמוע". הוא הנהן ואחראי המשמרת הגיש לו פטיש רותח. אחראי המשמרת אמר לו שיש לו שתי אפשרויות ואין לו ברירה, רק להיות ככה. הוא שאל מה האפשרויות ואחראי המשמרת אמר לו שיש לו שתי אפשרויות. הוא שאל מה האפשרויות ואחראי המשמרת עצם עיניים ואמר: "או שתכה בקרחון בפטיש והיא תישבר לשניים או שתכה את הצלחת עם המשוואה ותפענח אותה. הוא אחז בפטיש וידיו הנשרפות עלו אל על ושברו את ההיא. הוא התחבק עם הקרחון שבכה על הרצפה ודלף. אחראי המשמרת ביקש מהמלצר להביא מטאטא כדי לנקות. הוא אמר שלנקות לא באמת עוזר והוא גם אמר שקר לו מאוד ככה. הוא אמר זאת בעודו מכוון את המלל אליה, אך היא נשברה לשניים והיו לה שתי ישויות. היא הייתה שחקנית פורנו והיא הייתה גם קיבוצניקית נטולת כל יציבות נפשית. הוא היה הוא.

הוא הניח את המצלמה ואמר קאט. הוא אמר: "ותכף נישן ואני יכול לשמור עליי יפה, לא צריך אף אחד". הוא היה הוא והיא הייתה. היא איננה עוד.